

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. A. B. B.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2022 č. j. OAM-977/ZA-ZA10-K09-R2-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě nejprve shrnul svůj azylový příběh a následně namítal, že na straně žalovaného došlo k procesnímu pochybení, když žalobci ustanovil tlumočníka nezákonným způsobem. První pohovor byl veden za přítomnosti tlumočníka do arabštiny, ale žalobce odmítl v tomto pohovoru pokračovat, jelikož arabsky nerozumí. Dožadoval se tlumočníka do kurdského jazyka, poté co zjistil, že tlumočníci do kurdského jazyka nejsou dostupní, tak svolil k vedení pohovoru v angličtině. V průběhu pohovoru vedeném v anglickém jazyce žalobce opakovaně namítal, že se v angličtině nemůže plně vyjádřit a požadoval tlumočníka do kurdštiny. V rámci doplňujícího pohovoru, který byl již veden v kurdsčém jazyce,

tlumočník hovořil jiným dialektem než žalobce, navíc tlumočník údajně nepřeložil vše, co žalobce uváděl, nemohl najít vhodná slova, zadržával se a v průběhu pohovoru usínal. Žalobce trval na tom, že veškeré tvrzené rozpory vychází z nesprávného tlumočení u všech jednotlivých pohovorů.

3. Žalobce dále namítal, že ačkoliv ve zpochybnění hodnověrnosti jeho výpovědi spočívá základ argumentace žalovaného, tak z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaká metodika hodnocení věrohodnosti výpovědi žalobce byla použita. Dále odkazoval na příručku k posuzování důkazů a publikace zabývající se hodnocením věrohodnosti výpovědí žadatelů o azyl.
4. V další části žalobní argumentace žalobce namítal, že přestože doložil fotografie a videozáznamy z jeho křtu, tak žalovaný považuje jeho konverzi za formální a předstíranou. Měl za to, že není možné posuzovat pravost víry pouze podle znalostí daného náboženství, či četnosti vykonávání náboženských úkonů, ale i dle vnitřního přesvědčení dané osoby. Konvertitou je ten, kdo se vnitřně obrátí na jinou víru. Za účelové považoval tvrzení správního orgánu, že orgány veřejné moci v Iráku se nemohou o jeho konverzi dozvědět, neboť žalobce se obával zejména reakce svého bezprostředního okolí a muslimských Kurdů. V Iráku nebude moci praktikovat bez strachu své vyznání ani v míře, ve které tak činí v České republice, navíc nebude praktikovat muslimskou víru, tudíž okolí bude zřejmé, že není muslimem. Měl za to, že z podkladů není zřejmé, zda se místní autority snaží chránit před ohrožením na životě z náboženského důvodu i obyvatele kurdské národnosti. Dále poukázal na to, že problémy, které měl v zemi původu s rodinou, správní orgán nepovažoval za pronásledování, ale již nepřihlédl k nebezpečí, které žalobci hrozí v souvislosti s jeho konverzí ke křesťanství. Správní orgán podle žalobce si je vědom toho, že zákony zakazují muslimům konvertovat k jinému náboženství.
5. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení, či mezinárodní závazky České republiky. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu, jednotlivými ustanoveními správního řádu a správními zásadami řízení, a proto na rozdíl od žalobce nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, podrobným způsobem se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považoval v daném případě za zcela dostatečné, objektivní a ve vztahu k dané věci za aktuální. Dále konstatoval, že trvá na tom, že žalobce je značně nevěrohodnou osobou, se značně nevěrohodnými důvody, především s ohledem na podstatné rozpory, nesrovnalosti v jeho jednotlivých výpovědích a nekonzistentnosti celého azylového příběhu, což je v napadeném rozhodnutí podrobným způsobem odůvodněno. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. §

75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

8. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 11. 2018, údaje k žádosti ze dne 20. 11. 2018, pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 11. 2018, doplňující pohovor ze dne 29. 11. 2021, doplňující pohovor ze dne 3. 2. 2022, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky (dále též „MZV ČR“) č. j. 121803-6/2021-LPTP ze dne 28. 7. 2021, informace MZV ČR č. j. 111728-8/2021-LPTP ze dne 10. 5. 2021, informace MZV ČR č. j. 139451-7/2021-LPTP ze dne 3. 1. 2022, informace OAMP – Irák: Situace etnických a náboženských menšin ze dne 22. 2. 2022, informace OAMP – Irák: Situace křesťanských konvertitů ze dne 21. 10. 2021, informace Evropského podpůrného úřadu – Irák: Bezpečnostní situace z října 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-977/ZA-ZA10-K09-R2-2018 ze dne 25. 3. 2022.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 15. 11. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl dne 20. 11. 2018, že se narodil ve městě x v Iráku, je Irácké státní příslušnosti a kurdské národnosti. Dorozumí se kurdsky a anglicky. Uvedl, že je křesťanského vyznání. Nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny, politicky se neangažoval. Před odjezdem z vlasti žil ve vesnici x poblíž města x na severu x. Z Iráku odcestoval letecky v květnu roku 2017. O mezinárodní ochranu žádal již v roce 2017 v Německu a ve Francii. O mezinárodní ochranu žádá, protože v Iráku již nemá žádnou rodinu, všichni jeho příbuzní byli zabiti, a také protože v muslimských zemích je zakázáno být vyznavačem jiného náboženství. Nemůže se vrátit, protože by byl zabit.
10. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s výše jmenovaným proveden dne 20. 11. 2018, za přítomnosti tlumočníka anglického jazyka. V průběhu pohovoru, jak jej zaznamenal žalovaný, bylo uvedeno: „... že se žalobce narodil ve městě x, kde také v roce 2015 začal studovat x. Pracoval jako prodáváč v obchodě a také v restauraci, aby si vydělal peníze na studium. Ve vlasti žil společně se strýcem ve vesnici x, během studia pobýval na studentských kolejích v x. Studium však nedokončil a po dvou letech odcestoval do Evropy. Kromě strýce nemá ve vlasti nikoho jiného, jeho otec byl zabit měsíc před jeho narozením a matka byla zabita, když mu byly tři roky. Zabila je rodina jeho matky, protože k jejich sňatku došlo bez souhlasu její rodiny. Po smrti rodičů jej vychovával jeho dědeček ze strany otce, ten byl však v roce 2006 rodinou matky také zabit. Poté žil u svého strýce, bratra svého otce. Ten s ním však není v kontaktu od doby, kdy se dozvěděl, že žadatel změnil svou víru. Sdělil, že osobně neměl žádné konkrétní problémy s rodinou své matky, ale rodina ho nikdy nepřijala. Domnívá se, že by ho možná v budoucnu mohli také zabít, protože, to nikdy nekončí. Domnívá se, že by své problémy s rodinou matky nemohl vyřešit přestěhováním v rámci Iráku, neboť je Kurd a je limitován pobytem v Kurdistanu, kde by si ho mohli najít. Policie podle jeho názoru nic nevyřeší, v Iráku není zvykem takto řešit problémy. Problémy se řeší v mešitě pomocí duchovního, na kterého se po konverzi ke křesťanství již nemůže obrátit. Když zabili jeho rodiče, zkoušel se jeho dědeček obrátit na policii, ale nic se nevyřešilo. Po smrti dědečka se i žadatel na policii v x obrátil a ústně jim oznámil, že má nepřátele a bojí se, ale policie nic neudělala. Pro opuštění vlasti se rozhodl v roce 2016 poté, co se vyostřily názorové neshody s jeho strýcem. Žadatel se stavěl proti aktuální situaci v Iráku. Jako cílovou zemi si vybral Německo, protože tam měl kamaráda. Německé vízum by bylo těžké vyřídit, proto se rozhodl pro české. Vízum si vyřídil v x přes jednoho kamaráda, už si nepamatuje, jak dlouho vyřízení trvalo. S vyřízením víza ani vcestováním z vlasti neměl žádné problémy. Ke své obavě z pronásledování z náboženských důvodů sdělil, že když do Iráku a Sýrie přišel Islámský stát (dále také „IS“),

uvědomil si, že jde o stejnou situaci, jako když přišli muslimové do Kurdistanu poprvé a začali zde násilím šířit islám. Říkal si, že takové náboženství není správné. V té době, začal být v kontaktu s člověkem jménem O. S., který žije v Německu a konvertoval ke křesťanství, konkrétně k evangelické církvi. Tento jeho kamarád, se kterým se znal již z Iráku, mu sdělil, že může přijet do Německa, seznámit se s křesťanstvím a být v bezpečí. Po příjezdu do Německa začal chodit pravidelně do kostela ve městě Ludwigsburg a seznamovat se s křesťanskou vírou. Pokřtěný byl dne 4. 3. 2018 pastorem T. B. Dodal, že v Iráku je kulturními a společenskými skupinami zakázáno změnit islámskou víru, vychází to přímo z Koránu. Kdokoli z muslimské komunity může přijít a zabít ho. V Iráku by nebyl v bezpečí, protože se podílí na šíření křesťanství, v Německu rozdával Kurdům dvojjazyčné bible, spolu s kamarádem O. chodil do různých uprchlických středisek v Německu a navštěvoval tam Kurdy. Křesťané a muslimové spolu sice žijí na mnoha místech společně, ale on je konvertita, a to je jiná situace, nemohl by žít ani v Iránu, Sýrii nebo Turecku. Navíc je Kurd a Kurdové nejsou nikde akceptováni ani jako muslimové, když někdo v muslimské zemi řekne, že je z Kurdistanu nebo uslyší, že mluví kurdsky, tak ho začnou hned napadat. S takovým jednáním se setkal na vlastní oči v Istanbulu, kde mu zaměstnankyně na letišti řekla, ať slovo Kurd vůbec nevyslovuje. Ze svého života a informací ze svého okolí ví, že mimo Kurdistanu vůbec nesmí říci, že je Kurd a že nějaký Kurdistan existuje. Bezpečnostní situaci v místě svého bydliště sleduje na sociálních sítích a ví, že tam i nadále není bezpečno, dochází k napadání a zabíjení lidí islámskými skupinami. Zabíjení jsou ti, kteří se vyjadřují proti islámu, islámští Kurdové zabíjí Kurdy, kteří jsou proti muslimům. V případě návratu do vlasti by byl ohrožen ze strany rodiny své matky a obecně islámskou komunitou z důvodu, že změnil svou víru. Dále žadatel potvrdil, že ve vlasti nikdy neměl problémy se státními orgány své země, policií, soudy ani armádou. Dodal, že z Německa do Francie odcestoval na radu svého kamaráda a pastora, neboť se obával, že by mu mohla hrozit deportace do vlasti. V závěru prohlásil, že si přeje doložit dokumenty týkající se smrti jeho rodičů a asi 4 videa ze své činnosti v církvi v Německu. Jiné důvody své žádosti neuvedl a protokol bez připomínek podepsal.

11. Doplnující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s výše jmenovaným proveden dne 18. 11. 2021, za přítomnosti tlumočnicka anglického jazyka a stojí v něm: „... že jeho rodiče byli muslimové - sunnité, stejně jako zbytek jeho rodiny. Sám byl až do studií na vysoké škole také muslimem, s příchodem Islámského státu (dále jen IS) se ale jeho přístup změnil. Muslimskou víru praktikoval během svého života pouze částečně, jako normální lidé. Někdy chodil do mešity, někdy se modlil. Mešitu navštěvoval většinou jednou týdně, převážně to bývalo v pátek. Modlitbu dodržoval, jen když byl doma, venku ne. Přesto podle něj náboženství v jeho životě zaujímalo důležité místo, chtěl věřit v náboženství, které přinese mír a naději. Jako muslim slavil ramaddán, po jeho ukončení byl svátek a po dvou dalších měsících byl svátek obětování zvířete, který také oslavovali. Před odjezdem z vlasti dělal mnoho věcí, studoval x a také pracoval. Upřesnil, že x studoval v letech 2015-2016 na x v Jerevanu v Arménii. Školné zde činilo 2000 USD ročně a bradil mu ho jeho strýc, u kterého vyrůstal. V Jerevanu bydlel jeden rok, ukončil zde první ročník a postoupil do druhého. Do něj však již nenastoupil, protože začal mít problémy. Když přišel IS do Iráku, začal mluvit proti islámu, a to se rodině nelíbilo. Islámský stát přišel do Iráku již v roce 2012 a studium ukončil až v roce 2016, ale začal mluvit s křesťany, také do x přijelo pomáhat pár křesťanů, a to změnilo jeho pohled. Tito křesťané patřili k nějaké organizaci, ale už neví k jaké. Když se vrátil v roce 2017 z Arménie do Iráku, začal mít problémy se svou rodinou, a i jiné problémy. O těchto problémech hovořil již v předchozím pohovoru, rodina jeho otce a rodina matky měly problémy již před jeho narozením. Rodina matky si nepřála, aby došlo ke sňatku s jeho otcem. Matka kvůli tomu utekla z domova a kvůli tomu se jejich rodiny zneprátelily. Kvůli takovým věcem se pak v Iráku dokonce střílí a zabíjí. Tyto problémy rodičů jsou od začátku, ale

problém se svými rodiči měl on sám teprve kvůli islámu. Tyto problémy začaly po návratu z Arménie. Následně dodal, že rodiče nemá, už to uváděl, vyrůstal se strýcem a prarodiči. Problémy měl s každým z rodiny i lidmi, co bydleli kolem nich, stačilo, když řekl, že IS zabíjí nevinné. Náboženství učí mír lásku a svobodu, ne zabíjení nebo válku. Jeho rodina věří islámu, který v Koránu uvádí, že se nevěřící musí zabít. Byl v té době proti islámu, tak jej jeho rodina přestala finančně podporovat, neměl peníze a studium x v Arménii musel ukončit. Během studií v Arménii nepracoval, během pobytu v Iráku pak pracoval jako prodáváč v malém obchodě. Vyslání na služební cestu firmou D. H. C. označil za padělané, vytvořil ho jeden jeho známý, protože jinak by vízum nedostal. Stejně tak nebylo pravé ani doporučení vydané E. C. of C. and I., dle kterého byl součástí delegace vyslané na veletrh do Brna. Všechny dokumenty připravil jeden člověk, kterému za to žadatel zaplatil. V Iráku jsou firmy, které za 100-200 USD připraví všechny náležitosti pro získání víza. Žádost o vízum podával osobně, ale podle svého tvrzení nevěděl, že dokumenty přiložené k žádosti jsou falešné. V Iráku je to běžné, když chce někdo vízum, musí se obrátit na firmu, která mu opatří potřebné dokumenty, sám by vízum nezískal. Za vízum zaplatil celkem 4000 USD plus poplatek 60-80 EUR přímo na ambasádě. Peníze na vízum mu rodina dala už dříve, ještě během jeho pobytu v Jerevanu. Posledním impulzem k odcestování z vlasti byly problémy ze strany rodiny, které se nelíbilo, že už nepraktikoval islám. Toto náboženství se mu už nelíbilo a byl proti němu. Cílem jeho cesty bylo Německo, české vízum si obstaral pouze proto, že bylo nejdostupnější. Německo si vybral proto, že byl v kontaktu s německými křesťany, které znal z dob svého pobytu v x. Konkrétně jmenoval osobu O. S., se kterým se seznámil ještě před příchodem IS. O. se narodil v Německu, pak se se svou rodinou přestěhoval do Iráku a poté znovu odcestoval do Německa. V Německu má buď občanství, nebo trvalý pobyt. O. v Iráku přesvědčoval kurdské muslimy, aby se stali křesťany, ale v tu dobu ho ještě O. přesvědčování neoslovilo. Dále žadatel uvedl, že svou první žádost o mezinárodní ochranu podával v Německu v roce 2017 nebo 2018, přesně si to již nepamatuje. Následně mu O. doporučil, aby odjel do Francie, protože kdyby se v rámci Dublinu dostal do ČR, mohl by být deportovaný do Iráku. O azylovém řízení v ČR neměl žádné informace a v Německu mu řekli, že ho pošlou do ČR. Ve Francii nedostal žádné ubytování, jen kartu, na základě, které dostával nějaké kapesné. Půl roku se nic nedělo, tak jel do města Dungerke na pobřeží, odkud se uprchlíci snaží dostat do Velké Británie. Tam se ho ujala nějaká nezisková organizace, která mu poskytla ubytování. Následně byl zadržen policií a umístěn v záchytném zařízení, kde mu sejmuli otisky prstů a zjistili, že přicestoval do EU s českým vízem a následně žádal o azyl v Německu. Francouzské úřady poté kontaktovaly obě země, Německo ho nepřijalo, ale ČR ano. Ve Francii o mezinárodní ochranu nežádal, protože když tam někdo má v databázi otisky prstů, ani s ním nedělají pohovor. V Německu ho sice budou poslouchat, ale nic neudělají, z Francie ho tak v rámci Dublinu vrátili do ČR. Ke svému prvnímu kontaktu s křesťanstvím uvedl, že se s křesťanskými organizacemi setkal již dříve, a to i během svého pobytu v Arménii. Předtím, než se sám rozhodl změnit víru, četl o různých náboženstvích, v Iráku pak potkal křesťany, kteří ho seznámili s učením. Blíže se pak s křesťanským učením seznámil v Německu, když navštěvoval protestantský kostel v Ludwigsburgu. K okolnostem, za jakých se v Německu seznámil s křesťanstvím, pouze uvedl, že byl s křesťany v kontaktu již v Iráku, četl i o jiných náboženstvích, ale konvertoval k náboženství, kterému věří. Od křesťanů se naučil spoustu dobrých věcí – pomáhat si navzájem, naději, lásku a podporu. V Iráku ještě nebyl křesťanem, jen o nich slyšel a četl, o křesťanství se začal blíže zajímat až v SRN. Následně začal chodit každý týden s O. a pastorem T. do kostela. Nebyl tam sám, byly tam spousty iráckých rodin, pro které vařili jídlo. Do kostela ho pozval O., o náboženství měl zájem, ale nebyl přesvědčen, křesťanství se rozhodl přijmout asi po půl roce. Četl v té době i o jiných náboženstvích, ale mezi křesťany bylo hodně Kurdů, takže pro něj bylo praktičtější, bylo pro něj důležité být mezi lidmi, se kterými si

rozumí. Upřesnil, že v Iráku se s žádnými křesťany osobně nepotkal, pouze je viděl v novinách nebo ve zprávách. Křesťanství ho konkrétně oslovilo láskou a mírem, když někdo udělá chybu, tak mu ji v křesťanství prominou, na rozdíl od Islámu, který neodpouští. Islám také nedovoluje spát se ženou, když žena v islámu miluje muže, může to být pro ni nebezpečné a může být zabita. Křesťanství podle žadatele neučí lidi být extremisty a líbí se mu i spousta dalších věcí. Třeba může nosit bibli a kamkoli ji odložit, to s koránem nejde, není to obyčejná kniha, nesmí se například položit na zem. V křesťanství se lidé usmívají, pomáhají si, je to něco jiného. Také do Iráku přišli pomáhat křesťané, zatímco z muslimských zemí nikdo nepřišel. Žadatel pokračoval, že se hlásí k protestantské církvi, aniž by to nějak blíže upřesnil. Původně ani nevěděl, že se křesťanství nějak dál dělí, myslel si, že křesťan je prostě křesťan. Ani nyní nedokáže určit, čím jej oslovuje protestantský směr, o tom, že se křesťanské učení nějak dále dělí, mu není nic známo. T. mluví o křesťanech a O. říká protestanté. Mezi katolictvím a protestanstvím nevnímá žádný rozdíl, kromě protestanství nemá kontakt s žádnými dalšími skupinami. Ke křesťanství konvertoval asi půl roku po příjezdu do Německa, posledním impulsem bylo, když ve zpravodajství viděl, jak muslimové někomu uržili hlavu a četli u toho verše koránu. Už v Iráku se necítil být muslimem, ale nemohl to otevřeně říci, protože by ho zabili, konverze není možná. Co se týče změn v jeho životě po konverzi ke křesťanství, žadatel uvedl, že nyní přemýšlí jinak než před tím, než se stal křesťanem. Konkrétně se však pro křtu nic nezměnilo, jenom prošel pokřtěním. Konverze mu pak přinesla mír, lásku a svobodu. Na iráckou křesťanskou komunitu nemá žádné kontakty. Svou víru v ČR praktikuje pouze online, na internetu mají svou náboženskou skupinu. Během svého pobytu v ČR se nepokusil vyhledat nějakou náboženskou skupinu, ke které by se přidal, a to ani na internetu, protože jeho čeština není dobrá. V ČR se neúčastní žádných aktivit církve, ani nenavštěvuje žádné kostely. Návštěvu kostela má ale v plánu, O. mu řekl, že až příště přijede, nějaký kostel spolu navštíví. V ČR nezná žádné křesťany, má české kamarády, ale oni jsou nevěřící. Domnívá se, že v případě návratu do vlasti by nemohl vyvíjet žádnou náboženskou aktivitu. Do vlasti vrátit nemůže, protože by tam byl kvůli přijetí křesťanské víry zabit. Připustil, že teoreticky by se po návratu do Iráku mohl zapojit do života tamější křesťanské komunity, ale to až bude svoboda, za současné situace to není možné. Dále žadatel uvedl, že je pro něj důležité misionářství, pomáhat je podle něho velmi důležité a misionářskou činnost vykonával v SRN i v Praze. Tato misionářská činnost spočívala vtom, že pomáhal bezdomovcům. Tuto událost uspořádal jeho kostel v Ludwigsburgu. V září 2021 byl O. na návštěvě v ČR a ptal se žadatele, jestli zná nějaké chudé. Protože byla zima, nakoupili pro bezdomovce na Václavském náměstí jídlo a oblečení. Když jim ho rozdál, měl z toho velkou radost. K známce správního orgánu, že v roce 2021 bylo v září letní počasí, uvedl, že některé dny byly studené a bezdomovci byli špinaví, protože spali venku na ulici. K šíření evangelia žadatel sdělil, že na víru nikoho neobrací, ale mají to s O. v plánu. Pokračoval, že kromě O. je v kontaktu pouze online se svojí skupinou, se kterou komunikuje kurdsky. Dále žadatel správnímu orgánu na jeho dotaz odpověděl, že se bible dělí na dvě části, Starý a Nový zákon, avšak neví proč. Nedokáže to říci v angličtině, a to ani jednoduchými slovy. Nedokáže říci, jak se Starý a Nový zákon dále dělí, ani čím se zabývá, píše se tam o křesťanství. Neví, jak má celou knihu popsat. Potřeboval by na to překladatele. Zná příběhy z bible, ale jen v kurdštině, neví, jak by to anglicky řekl a opakovaně žádá přítomnost kurdského překladatele. Bibli má v kurdštině, jeho oblíbená pasáž se jmenuje Mata. V ní Ježíš hovoří, říká, že prosí o odpouštění Vašich hříchů, hovoří se tam o odpouštění. Ježíš říká, že odpouští hříchy a přinese naději, lásku a mír. K otázce, jak Ježíš zemřel, žadatel odpověděl, že v křesťanství jsou důležité 4 svátky - Vánoce a Kijama (fonetický přepis). O Vánocích se Ježíš narodil a o těch druhých svátcích zemřel. Ježíš zemřel tak, že byl ukřižován, zemřel v ohni, byl upálen. Kurdsky říkají Kijama. Ježíš nezemřel sám, zemřeli s ním dva další lidé, jeden ho zradil kvůli 20 mincům, ten zrádce se jmenoval Asghar. Po smrti Ježíš

řekl, umírám pro Vás, kvůli Vám, a nyní je s námi v našem duchu. Po smrti se s Ježíšem stalo Kijama, neví, jak to říci anglicky. Pokračoval, že Ježíš se narodil v Izraeli v Jeruzalémě, jeho matkou je Marie a otcem Bůh. K dotazu, co významného vykonal Mojžíš, sdělil, že nikoho takového nezná. Na žádost správního orgánu, aby vyjmenoval některá z příkázání, se dotázal, co to je. Nebyl schopen vyjmenovat žádné z nich, ani jejich obsah volně popsat. Zopakoval, že k tomu, aby mohl odpovědět, potřebuje kurdského tlumočníka. Pokračoval, že v křesťanství se slaví 4 hlavní svátky, nejdůležitější z nich jsou Vánoce a Kijama - znovuzrození. Vánoce se dle jeho názoru slaví někdy před Novým rokem, ale bez kurdského tlumočníka nedokáže říci přesné datum. Následně si žadatel vyžádal tužku a papír, na který napsal anglicky datum „12 December“ (12. prosince). Vánoce jsou významné tím, že se oslavuje narození Ježíše, křesťané se schází, vaří a pečou. Osobně slaví Vánoce a Kijama, poslední Vánoce trávil u kamaráda a jeho rodičů, kteří jej pozvali k sobě domů. Na Vánoce navštívil kostel na Náměstí míru, ale nebyl tam kvůli modlitbě, šlo o návštěvu s kamarády. Co se týče představ o svém dalším životě, chtěl by i nadále zůstat v kontaktu se svou skupinou a pomáhat lidem v zemi svého původu ve svobodném myšlení, aby se o sobě mohli sami rozhodovat. S nikým v Iráku však v současné době v kontaktu není, svou vlast od roku 2017 nenavštívil. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je ve stresu, jinak se s ničím neléčí. Závěrem pohovoru dodal, že kdyby se vrátil do Iráku, jeho rodina ho nebude akceptovat. I kdyby ho jeho rodina akceptovat začala, bude mít problém s jinými skupinami, které ho akceptovat nebudou. Jiné důvody žádosti neuvedl.“

12. Druhý doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl se žalobcem proveden dne 3. 2. 2022, za přítomnosti tlumočníka kurdského jazyka. V úvodu žalobce potvrdil, že přítomnému tlumočníku kurdského jazyka panu Dr. M. B. rozumí a sdělil, že se s ním zná již od soudu, kde také tlumočil. V pohovoru, jak jej zaznamenal žalovaný je uvedeno: „.... že jako jazyk pro řízení si zvolil angličtinu proto, že mu byl nejdříve ustanoven tlumočník arabského jazyka, přičemž arabsky pořádně neumí. Nějaká paní v Brně mu sdělila, že tlumočník do kurdštiny v ČR neexistuje, že by musel čekat rok, takže raději řekl, že řízení může probíhat anglicky. Ke své znalosti českého jazyka uvedl, že česky hovoří tak napůl, má českou přítelkyni, se kterou se dorozumívá česky. Na dotaz správního orgánu, proč během soudního jednání ve věci podané žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, které se konalo dne 22. 6. 2021, odmítl služby tlumočníka a sdělil, že řízení může probíhat v českém jazyce, odpověděl, že se ho A. z OPU ptala, jestli chce tlumočníka a řekla mu, že napíše soudu, že tlumočníka požaduje. Už si nepamatuje, jestli soud probíhal jednou nebo dvakrát, ale byl tam přítomen a sdělil, že mluví česky. Následně potvrdil skutečnost, že během azylového řízení v SRN s ním nebyl proveden žádný pohovor, řekli mu, že musí zpátky do ČR. Následně odjel do Francie, protože mu kamarád řekl, že jsou tam křesťané a do ČR přicestoval odtamtud. Správní orgán poté informoval žadatele, že disponuje protokolem o pohovoru k jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podával v SRN a dotázal se dotyčného, z jakého důvodu tvrdí, že s ním v SRN pohovor proveden nebyl. Žadatel následně připustil, že s ním byl v SRN v roce 2017 pohovor proveden, ale bylo mu řečeno, že je to marné, protože se musí stejně vrátit do ČR. K dotazu správního orgánu, proč během řízení v SRN tvrdil, že je sunnita, když v současném řízení uvádí, že z vlasti odcestoval kvůli tomu, že již před svým odjezdem otevřeně vystupoval proti islámu a měl kvůli tomu potíže se svou rodinou a sousedy žadatel uvedl, že si při pohovoru v SRN vzal tlumočník jeho doklady a z nich údaje o náboženském vyznání opsal. Ke křesťanství konvertoval až 6 měsíců po svém příjezdu do SRN, ale proti islámu a DAEŠ byl už doma. Upřesnil, že před odjezdem z vlasti pracoval, kde se dalo - v lékárně, prodej na ulici, různé profese. K rozporu, kdy v SRN tvrdil, že spory mezi rodinami jeho rodičů začaly tím, že otec matku unesl, zatímco během řízení v ČR uváděl, že matka utekla společně s otcem od své rodiny, sdělil, že to byla asi chyba tlumočení. Rodiny jeho rodičů nesouhlasily s jejich sňatkem,

tak oba utekli. V rámci rodinných pří pak byl měsíc před jeho narozením zabit otec, matku zabili, když mu byli 3 roky a dědeček byl zabit v roce 2006. K dotazu správního orgánu, proč na rozdíl od řízení v SRN nezmínil skutečnost, že se po smrti dědečka ukrýval u přátel v x, uvedl, že mluvil o spoustě věcí a neví, jestli tlumočník všechno přeložil nebo ne. Předchozí pohovor v Kostelci tlumočil nějaký Pákistánec, spoustu věcí mu nerozuměl, tlumočník u pohovoru usínal. Zásadní rozpor týkající se financování studií v Jerevanu, kdy v SRN tvrdil, že studium ukončil poté, co mu došly peníze z dědictví, zatímco v ČR uváděl, že ho jeho rodina přestala finančně podporovat proto, že se odchýlil od islámu, vysvětlil tak, že byl v SRN ve stresu. Měl strach a z toho vznikl ten rozdíl. O tom, že ještě během svého pobytu v Iráku začal odmítat islám, v SRN nemluvil proto, že tam je spousta členů Islámského státu. Jedna jeho kamarádka Jezídka potkala na tržišti v Německu islamistu z Iráku, který ji poznal a pozdravil. Dostal se tam na základě falešného pasu a nikdo o něm nic nevěděl. Upřesnil, že osoby, které mu v roce 2017 telefonicky vyhrožovaly, patřily k rodině jeho matky. Jsou to jeho nepřátelé, vyhrožovali mu smrtí. Kolikrát přijeli k nim domů se zbraněmi a vyhrožovali - to jsou ty náboženské vztahy a kmenové záležitosti. Dále žadatel uvedl, že se považuje za praktikujícího křesťana. Zrovna včera mluvil s křesťany v SRN a kamarádem O., mají svoji skupinu a baví se v ní o křesťanství. Scházejí se přes aplikaci Whatts App nebo Facebook, případně komunikují telefonicky a vedou diskuse o křesťanství. V jeho skupině je T., M. a další, celkem asi 30 osob. Prostřednictvím internetu se schází většinou jednou týdně, a to v neděli. Pokračoval, že se hlásí k protestanství, blíže to nedokáže určit, neví, v jaké konkrétní církvi byl pokřtěný. Nesdělili mu, že jsou nějaké rozdíly mezi křesťany, řekli mu, že není velký rozdíl – jsme křesťané a neděláme rozdíly. Pastor T. jim řekl, že nemají nikde vykládat, jestli jsou katolíci nebo tak. V ČR není členem žádné farnosti, ale má kamaráda A. z Íránu a poprosil ho, aby ho dostal do nějakého křesťanského společenství. V ČR nenavštěvuje žádný kostel, kvůli covidu. Přes Armina by ale rád začal někam chodit, také čeká na O., až přijede a spolu začnou chodit do kostela. V SRN navštěvoval kostel v Ludwigsburgu, kde proběhl i jeho křest. K dotazu, zda pro vstup do kostela platí nějaká pravidla, pak uvedl, že se musí udělat takové to ve jménu otce, syna a ducha svátého a rukou naznačil pokřizování. To symbolizuje, že jste křesťan. Co se týče nějakých dalších pravidel pro vstup, žádná nejsou. Může tam jít, kdo chce a jak chce, T. mu dokonce řekl, že tam může nechat bibli ležet na zemi, není to problém. Návštěvu kostela popsal tak, že v SRN tam byl nejdříve takový úvod, jako kurz. Byly tam nějaké židle, tabule a poslouchali. Bylo to formou vyučování, součástí byla i výuka německého jazyka a vykládali jim při tom o křesťanství. Po svém křtu chodil dál do kostela na bohoslužby a tak, probíhaly tam různé diskuze. K podobě těchto bohoslužeb sdělil, že jim tam vyprávěli o Ježíšovi, jak řekl, že když Vám dá někdo facku, máte mu nastavit druhou tvář a když potkáte nervózního člověka, tak se ho máte snažit uklidnit. Dále žadatel uvedl, že má v telefonu uloženou bibli v kurdštině (sorání) a čte jí vždy, když má čas, což je většinou v noci. V bibli má oblíbenou jednu pasáž o tom, jak se Marie provdala za Josefa, byla těhotná a měla v břiše Ježíše. Nejvíce se mu líbí vyprávění o narození Ježíše, které je v Nové bibli. Pokračoval, že autorem bible je Johana, bible se dělí podle čísel, v Novém zákoně je to očíslované. Starý zákon má také svoje části a ty mají zase svoje názvy, které však nebyl schopen uvést. V Starý zákon obsahuje úvod, vznik, v dalších kapitolách se mluví o Ježíšovi. Bible se dělí na Starý a Nový zákon proto, že Ježíš řekl, že Starý zákon není dokonalý a rozhodl se ho zdokonalit, aby byl pro lidstvo lepší. Protestanté nemají žádné zvláštní svátky, ty jsou společné pro všechny křesťany. V křesťanství jsou celkem dva svátky - ukřizování Ježíše a svátek 05. Svátek 05 popsal tak, že když duch Ježíše vstoupil na nebe, po 10 dnech se vrátil na zem. Kromě toho křesťané slaví ještě jeden svátek - sedmý svátek. K dotazu, jak konkrétně slavil tyto svátky v loňském roce, pouze uvedl, že je strávil s přítelkyní. Na dotaz, kdy se v křesťanství slaví Velikonoce, odpověděl, že dne 24. 12., svátek trvá dva dny, jejich názvy nezná, pouze ví, že se dávají dárky. Oslavou Velikonoc si

křesťané připomínají narození Ježíše. Co se týče života Ježíše, uvedl, že mu lidé nejdříve moc nevěřili a on se obětoval kvůli lidstvu, aby byl svět lepší. Po jeho smrti šla jeho duše do nebe a po 10 dnech přistála opět na zemi. Základem křesťanského učení je dle jeho názoru asi deset věcí, spočívajících v tom, že vše je dobré pro lidstvo - nebýt na ostatní hrubý a tak. Osobu Ježíše křesťané chápou tak, že je synem Boha - Svatý Duch. Tento pojem pak vysvětlil tak, že Duch Svatý je syn Boha, který se snaží lidstvo osvobodit a dělá pro něj dobro. Mezi významné osobnosti křesťanství zařadil 4 osoby - Joahana, Mata, Luka, Markus. Tito lidé se podíleli na vytvoření Nového zákona, kromě toho Johana vytáhl Ježíše z vody v Jordánsku. Neví přesně, kdo stojí v čele protestantské církve, ale byl to nějaký Němec, který protestanství založil. Netuší, jak vnímají protestanté autoritu papeže, nic o něm neví, ale říkají o něm, že je dobrý člověk. Následně se žadatel pokusil vyjmenovat desatero božích přikázání - respekt, láska, neubližovat, nezabíjet, nebýt nervózní, pomáhat, chránit přírodu, chovat se hezky ke zvířatům. Na dotaz správního orgánu, jak může desatero jako praktikující křesťan dodržovat, když jej nezná, odpověděl, že podle svého názoru vše zmínil. K výzvě správního orgánu o vysvětlení křesťanského konceptu „Nejsvětější trojice“ - „Svaté trojice“ žadatel uvedl, že nechápe otázku. Pokračoval, že dodržuje pěst, ale již se nepamatuje kdy. Neví, co v křesťanské víře pěst symbolizuje, ani kdy se dodržuje. Potvrdil, že v průběhu řízení uvedl všechny důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu. Závěrem pohovoru uvedl, že přijel do Kostelce už včera, celou noc nespál, a proto si nevzpomíná. Následně využil svého práva na přetlumočení zápisu všech otázek a odpovědí v protokolu a k otázce, kdo je autorem Bible dodal, že byli celkem 4, ne jen Johanna. “Následně protokol bez dalších připomínek podepsal.

13. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-977/ZA-ZA10-K09-R2-2018 ze dne 25. 3. 2022 bylo rozhodnuto, že mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se žalobci neuděluje.
14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
15. Podle ust. § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
17. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
18. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

19. Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je schopen se dorozumět anglicky a kurdsy. Na jeho žádost pak byl pohovor konaný dne 20. 11. 2018 veden v jazyce anglickém, za přítomnosti tlumočnice anglického jazyka paní Martiny Vítkové, pohovor konaný dne 18. 11. 2021 byl veden za přítomnosti tlumočnicka z anglického jazyka pana Z. R. a pohovor konaný dne 3. 2. 2022 probíhal v jazyce kurdsém, za přítomnosti pana Dr. M. B., tlumočnicka kurdského jazyka. Jinak řečeno první dva pohovory byly vedeny na žalobcovu žádost v anglickém jazyce, který si zvolil za hlavní jazyk řízení, třetí z pohovorů pak byl veden v druhém z jazyků, kterými žalobce hovoří a který je jeho mateřským jazykem. Pokud byl žalobce nespokojen s tím, jak byla jeho vyjádření tlumočena, měl to uvést již během pohovorů, popřípadě neměl podepisovat na každé straně protokolu o pohovoru prohlášení o tom, že s ním byl seznámen a že s protokolem souhlasí, nýbrž měl poukázat na ty části svého projevu, které byly tlumočeny chybně. Měl k tomu ostatně obzvlášť dobrou příležitost za situace, kdy u každého z pohovorů s ním vedených byl přítomen jiný tlumočnicka, další tlumočnice jej seznamovala s obsahem správního rozhodnutí. Žalobce tak měl více než dostatečné podmínky k tomu, aby vskutku nezávisle na kterémkoli z konkrétních tlumočnicků zjistil, jak byly zaprotokolovány jeho výpovědi, a v případě nesouhlasu mohl upozornit, v kterých konkrétních částech byla jeho tvrzení přeložena špatně. To však fakticky neučinil dosud, když sice chybami v tlumočení zdůvodňuje rozpory ve svých výpovědích, neoznačuje však konkrétní místa, která byla v konkrétním pohovoru přetlumočena chybně, byť k tomu má všechny podmínky. Lze tak posouzení této námitky žalobce uzavřít s tím, že ani podle názoru zdejšího soudu nemůže v řízení o žalobě žalobce účinně zpochybnit kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl pohovor veden v jazyce, jež si sám zvolil, svým podpisem potvrdil, že souhlasí s obsahem protokolu z tohoto pohovoru, a kdy ani při napadení správního rozhodnutí založeného na těchto pohovorech neuváděl a neuvádí – byť má k dispozici i jiné tlumočnicky - konkrétní body, které byly přetlumočeny chybně. Tím získává jeho námitka vskutku zdání účelovosti a rozpory, které vyplývají ze srovnání pohovorů s ním vedených s obsahem žádosti o udělení mezinárodní ochrany, trvají a utvrzují spolu s dalšími skutečnostmi i zdejší soud v přesvědčení, že žalovaný oprávněně shledal žalobcův příběh a jeho jednotlivá tvrzení nepřesvědčivá.
20. Požadavek na to, aby žalobcova tvrzení ve vztahu ke zjištěním provedeným žalovaným a důkazům opatřeným žalovaným i žalobcem samotným byla důvěryhodná, přitom nepřekračuje míru tíhy důkazního břemene, jak byla ve vztahu k řízení o udělení mezinárodní ochrany určena zejména v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004 (publ. na www.nssoud.cz): „*Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.*“ Pohledem této právní věty tak žalobcova nedůvěryhodnost plyne z toho, že nesplnil svůj základní úkol v dokazování, tedy poskytnout důvěryhodnou výpověď. Z důvodů správně vystižených žalovaným nelze než konstatovat, že žalobcova postupně se měnící výpověď byla nedůvěryhodná zejména proto, že žalobce s postupem času výrazně rozšiřoval a zejména pozměňoval svá tvrzení tak, aby jím popisovaná situace v zemi původu a v případě návratu založila důvodnost obav z pronásledování. Tímto rozšiřováním a pozměňováním však znedůvěryhodnil svou výpověď jako celek a jím předložené důkazy tuto nedůvěryhodnost ještě zvýšily. Přitom způsob, jakým ji prokázal a zdůvodnil žalovaný ve svém správním rozhodnutí, je i podle názoru zdejšího soudu zcela přesvědčivý.

21. Ze správního spisu je pak zcela zřejmé, že žalobce během azylových řízení v České republice a Spolkové republice Německo (dále též „SRN“) uváděl zcela odlišné motivy svého odjezdu z vlasti i sled událostí, které mu měly předcházet. V SRN žalobce uvedl, že před odjezdem z Iráku v letech 2015-2016 studoval x na x v Jerevanu a do Iráku se vrátil poté, co utratil veškeré své dědictví, dne 20. 11. 2018 v rámci svého prvního pohovoru v České republice tuto událost popřel, když sdělil, že x studoval od roku 2015 v x, kde žil na studentských kolejích a na své studium si vydělával prací v obchodě a restauraci, přičemž doslova uvedl, že kromě x a rodné vesnice x nikde jinde během svého života nežil. V pohovoru dne 18. 11. 2021 však toto své tvrzení opět popřel a prezentoval pozměněnou původní verzi svého azylového příběhu, dle které x nestudoval v x, nýbrž v Jerevanu, a navíc ji obohatil o motiv náboženské nesnášenlivosti, když uvedl, že studia musel zanechat proto, že se začal otevřeně vymezovat proti islámu a z toho důvodu mu jeho strýc přestal studium v zahraničí financovat. Za důvod svého odjezdu z Iráku pak v SRN označil obavy z rodiny své matky, která mu v roce 2016-2017 vyhrožovala kvůli starému sporu týkajícího se sňatku jeho rodičů, konkrétně zmínil strýce, který mu měl hrozit smrtí. Během tohoto řízení však dle zjištění žalovaného musel sám sebe označit za sunnitu, přičemž v nejmenším nenaznačil jakékoliv potíže spojené s jeho údajným otevřeným odmítáním islámu či sympatiemi s křesťanským učením. Tyto obavy z příbuzných však následně během pohovoru vedeného dne 20. 11. 2018 v rámci řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu v České republice zcela popřel, když uvedl, že ho rodina jeho matky sice nikdy nepřijala, ale žádné konkrétní problémy s nimi nikdy neměl. Za impuls k odjezdu z vlasti pak během řízení v České republice označil v průběhu pohovoru dne 20. 11. 2018 nejdříve názorové neshody se strýcem z otcovy strany spočívající v rozdílném pohledu na aktuální situaci v Iráku (k názorovým neshodám mělo dojít na konci roku 2016), zatímco v pozdějších pohovorech poukázal na blíže neurčené potíže se strýcem (z otcovy strany, který ho po smrti rodičů vychovával) a sousedy, které měl, protože se otevřeně vymezoval vůči islámu.
22. Dalším nesouladným prvkem ve výpovědi žalobce je pak například období, kdy měl odmítat islám a začít se sbližovat s křesťanskou vírou. Dne 9. 8. 2017 během pohovoru v SRN žalobce bez jakýchkoliv pochybností označil sám sebe za sunnitu, přičemž mezi důvody své žádosti nezmínil jakékoli potíže spojené s odmítáním islámu, zatímco během řízení v České republice jsou tyto jím tvrzené potíže ústředním motivem celého jeho azylového příběhu. Vysvětlení žalobce, že o těchto problémech v Německu nehovořil, protože ke křesťanství konvertoval až později a jeho náboženskou příslušnost němečtí úředníci opsali z dokladů, považoval správní orgán za nevěrohodné, neboť z jím shromážděných informací o zemi původu žalobce, jakožto i jeho úřední činnosti je mu známo, že na identifikační kartě občanů Iráku není náboženská příslušnost uvedena a i starší verze osobních dokladů, vydávané před rokem 2017 pak obsahují pouze údaj o tom, že je její držitel muslim, aniž by z ní bylo možné jakýmkoli způsobem určit, zda se jedná o sunnitu či šiitu. Vzhledem k tomu, že z dokladu, který předložil německým úřadům, nebylo možné vyčíst, k jaké větvi islámu se hlásí, je vysoce pravděpodobné, že tuto skutečnost musel žalobce v průběhu pohovoru úředníkům sám sdělit. Pokusy žalobce vysvětlit tyto rozpory tím, že v SRN záměrně uváděl nepravdivé informace ze strachu, protože se zde nachází mnoho příslušníků Islámského státu, nemůže zdejší soud ve shodě se správním orgánem přijmout, neboť je zřejmé, že žalobce přicestoval v květnu 2017 nejdříve do České republiky, a aniž by zde o mezinárodní ochranu projevil sebemenší zájem, pokračoval dobrovolně do SRN, kde podal svou azylovou žádost. Lze tedy oprávněně předpokládat, že pokud by měl žalobce skutečný strach z členů Islámského státu

vyskytujících se v SRN, požádal by o mezinárodní ochranu již v České republice a do Německa by vůbec neodcestoval.

23. Zvláště závažné protiklady ve výroci žalobce se týkají těch sdělení, která hovoří o chronologické posloupnosti dějů i kauzálních souvislostech, a to včetně popisu potíží s rodinou způsobených žalobcovým otevřeným odklonem od islámu, který měl být hlavním důvodem jeho odjezdu z vlasti. Z výpovědi žalobce totiž zcela jednoznačně vyplývá, že se svůj odjezd do Evropy plánoval ještě během studijního pobytu v Arménii, tedy dávno předtím, než mělo dojít k tvrzené rozepři s rodinou kvůli jeho odklonu od islámu, kterou označil za hlavní důvod svého odjezdu z vlasti. Žalobce během svého pobytu v Jerevanu obdržel od své rodiny částku 4000 USD, kterou by bylo možné pokrýt náklady na dva roky školného, avšak v Jerevanu další studium neuhradil, namísto toho se vrátil s penězi zpět do Iráku, kde celé 4000 USD zaplatil zprostředkovatelské firmě, která mu připravila falešné podklady pro získání schengenského víza. Tvrzení žalobce, že mu kvůli odmítání islámu přestala jeho rodina financovat další studium v Arménii, tak vzhledem k tomu, že disponoval dostatkem peněz na 2 roky studia, je zcela účelové, učiněné ve snaze dodat jeho příběhu azylově relevantní motiv. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že azylový příběh žalobce obsahuje veliké množství vzájemných mnohohrstených rozporů, které se prolínají a kauzálně na sebe v různých kombinacích navazují, kdy jednotlivé skutečnosti vyvracejí jednu druhou. Předložený azylový příběh po posouzení skutkových okolností uvedených ve správním řízení vyznívá nevěrohodně, nekonzistentně a v celkovém souhrnu vykazuje natolik závažné rozpory, které v konečném důsledku celkově podřývají úvahy o odůvodněnosti žalobcem sdělených obav a které indikují to, že dotyčný opustil svoji zemi z jiných než azylově relevantních důvodů, pročez k jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze přistupovat jinak než jako k žádosti účelové. Správní orgán tak v této souvislosti zdůrazňuje, že další detailní posuzování kritérií pro přiznání uprchlíka (která musí být naplněna kumulativně), lze v případě žalobce pokládat za nadbytečné.
24. Vzhledem k tomu, že žalovaný měl pochybnosti o předestřeném azylovém příběhu žalobce, tak bylo na něm, aby shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žalobce vyvracejí či zpochybňují. Pokud pak správní orgán zjistí ve výpovědi určité rozpory, musí mít žadatel možnost tyto nesrovnalosti vysvětlit (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 - 55). Při samotném hodnocení věrohodnosti žadatele pak správní orgán mimo azylový příběh žadatele, u kterého posuzuje míru detailu, specifičnost příběhu a jeho vnitřní soudržnost, bere v potaz i informace poskytnuté jinými svědky a další externí informace jako například zprávy o zemi původu. Dle městského soudu takovéto hodnocení žalovaný ve svém velmi obsáhlém rozhodnutí provedl, zejména pokud se jedná o vnitřní soudržnost příběhu žalobce, který se mezi pohovory značně měnil a v porovnání s pohovorem provedeným v Německu si přímo odporoval.
25. Žalovaný založil své pochyby o náboženské víře žalobce také na nedostacích ve znalostech Bible, organizace křesťanské církve či křesťanských svátků. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře konstatoval, že s ohledem na obtížnost hodnocení, zda je žadatel věřícím, musí správní orgán „[...] věc hodnotit v celkovém kontextu, kupř. zvážít i tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu o hloubce jeho víry, délce doby, po kterou danou víru vyznává, zapojení se do náboženského života příslušné komunity, vzít v úvahu jeho celkový prezentovaný duchovní vývoj apod. V tomto smyslu není vyloučeno ani provádění vhodných výsledků svědků a zjišťování rozsahu povědomí žadatele o příslušném náboženství, jakkoli je třeba k hodnocení výsledků takového zjišťování vždy přistupovat s nejvyšší možnou opatrností“ (rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013 - 26, č. 3085/2014 Sb. NSS). Jelikož příslušnost k náboženství je otázkou vnitřního přesvědčení, může být určena pouze na základě výpovědi žadatele a dále hodnocením vnějších projevů jeho jednání, které mohou být vodítkem k odhalení tohoto vnitřního přesvědčení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 – 54, č. 3279/2015).

26. Ačkoli samotný zákon o azylu neobsahuje kritéria, podle nichž by bylo možné zhodnotit věrohodnost tvrzení žadatele ohledně jeho konverze, jeho znění je ovlivněno harmonizací azylového práva mezi členskými státy Evropské unie. Významnou roli pro výklad zákona o azylu tak hraje kvalifikační směrnice, která byla do zákona o azylu zapracována a jejímž úkolem bylo zejména sjednocení výkladu některých azylově relevantních pojmů a stanovení základních požadavků pro udílení jednotlivých forem mezinárodní ochrany. K pojmu náboženství, které je součástí skutkové podstaty § 12 písm. b) zákona o azylu, čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice výslovně uvádí hlediska, která mají správní orgány při posuzování pronásledování z náboženských důvodů posuzovat.
27. Rovněž Nejvyšší správní soud se v minulosti zabýval otázkou, jak je možné ověřit věrohodnost tvrzení žadatele, že je vyznavačem křesťanství a pro svoji víru byl pronásledován. Ačkoli míra znalosti křesťanské věrouky může být v případě jednotlivých žadatelů odlišná, neznalost Bible jako základního pramene křesťanství a významných křesťanských svátků vzbuzuje důvodné pochybnosti o věrohodnosti tvrzení, že žadatel je křesťanem. Otázky ověřující základní znalosti nejsou při nedostatku jiných důkazních prostředků proto nemístným prostředkem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004-36, č. 903/2006 Sb. NSS). Pokud žadatel tvrdí, že je pro svoji víru pronásledován, musí věrohodně vyložit, v čem jeho víra spočívá, jak se projevuje navenek a s kým dalším a jakým způsobem ji praktikoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 128/2005-50).
28. V rozsudku ze dne 25. 6. 2015 č. j. 4 Azs 71/2015-54 Nejvyšší správní soud konstatoval: „Jelikož příslušnost k náboženství je otázkou vnitřního přesvědčení, může být určena pouze na základě výpovědi žadatele a dále hodnocením vnějších projevů jeho jednání, které mohou být vodítkem k odhalení tohoto vnitřního přesvědčení. V souladu s čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice tak nemohou být učiněny závěry ohledně konverze ke křesťanství toliko na základě znalostních testů, které ověřují encyklopedické znalosti, jež je ale možné lehce nabýt i bez náboženského vyznání. Předmětem hodnocení konverze ke křesťanství musí být totiž úplnost vnitřního přesvědčení k vyznávání určitého náboženství a s ním spojené identity a způsob života (srovnej například Summary Conclusions on Religion-Based Refugee Claims [online]. Baltimore Expert Roundtable. Office of the United Nations High Commissioner for Refugees, 2003 [cit. 2015-06-17]. Dostupné z: <http://www.unhcr.org/3e5f2de44.html>). [...]Pro úplné posouzení konverze ke křesťanství by se tak měl správní orgán zaměřit zejména na: (i) posouzení života žadatele před konverzí, ke kterému se například vztahují otázky: Jaké bylo žadatelovo původní náboženství? Jaké mělo pro něj význam? Jak žadatel praktikoval svoji víru? Jak ovlivňovala jeho život? Jaký vztah měla k původnímu náboženství žadatelova rodina a společnost, ve které vyrůstal? Kdy začal uvažovat o konverzi ke křesťanství a proč? Proč pro něj byl islám nedostatečný? Sdílel s někým své myšlenky o křesťanství? Zná někoho, kdo rovněž konvertoval? (ii) samotnou konverzi, ke které se například vztahují otázky: Kdy, kde a jak se žadatel stal křesťanem? Z jakých motivů? Jak se seznámil s křesťanstvím a čím ho zaujalo? Jak se na konverzi připravoval? Jak dlouho proces konverze trval? Co pro něj křesťanství znamená? Jak ovlivňuje jeho život? Byl pokřtěn? Jak křest probíhal? (iii) zhodnocení konverze žadatelem, ke kterému se například vztahují otázky: Co bylo

těžké na změně náboženství? Jak se přitom cítil? Jaké důsledky s sebou konverze přinesla? Jak na jeho konverzi reagovala jeho rodina, blízcí a společnost? Jak by mohl praktikovat křesťanství v zemi původu? Na koho se může obrátit, aby se mohl zapojit do křesťanské komunity v zemi původu? Dokázal by si představit manželství s křesťanem/křesťankou? (iv) žadatelovu znalost nového náboženství, jak ji dovodila i judikatura zdejšího soudu, například: Co ví o křesťanství? Jaký je rozdíl mezi křesťanstvím a islámem? Co je pro něj v křesťanství důležité? Zná nějaké modlitby? Kdo je Ježíš? Jaký s ním má žadatel vztah? Jak se jmenuje posvátná kniha křesťanů? Vlastní žadatel Bibli? V jakém jazyce a skrz jaká média přijímá žadatel nové informace a nábožensky se vzdělává? Kde v Bibli je možné číst o Ježíši? Jaké svátky uznávají křesťané? Zná žadatel uspořádání církve, ke které konvertoval? Zná žadatel jména některých duchovních církve? (v) náboženskou aktivitu žadatele, ke které se například vztahují otázky: Jak byl žadatel nábožensky aktivní v zemi původu a dalších zemích, tj. jak projevoval svoji víru? Jak často chodí do kostela a jakých aktivit církve se účastní? Jakým způsobem se účastní bohoslužeb? Účastní se jiných aktivit církve? Ví jeho rodina a přátelé o tom, že je křesťanem? Kdo jiný o tom ví? Zná nějaké křesťany v zemi původu a v České republice? Byl v kontaktu s křesťany v zemi původu? Jak by byl nábožensky aktivní, pokud by se musel vrátit do země původu? Co pro něj znamená misionářství? Vykonával někdy misionářskou činnost? Pokud by se vrátil do země původu, pokoušel by se o misionářskou činnost? Jak by popsal misionářskou činnost, tj. jakým způsobem by někoho přesvědčil? Zjištěné skutečnosti z jednotlivých oblastí by měl správní orgán posoudit jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, doplnit, pokud je to možné, o další důkazy (například výsledky jiných svědků, zprávy o situaci v zemi původu), učinit si úsudek o žadatelově osobnosti a teprve na základě všech těchto zjištění učinit závěr, zda je výpověď žadatele ohledně změny náboženského vyznání věrohodná.“

29. Zdejší soud má za to, že žalovaný neposuzoval náboženskou konverzi žalobce pouze formálně, tj. pokládáním znalostních otázek bez toho, aby se pokusil zjistit vnitřní přesvědčení žalobce, jeho náboženskou identitu, způsob života a další aspekty související s konverzí ke křesťanství. Žalovaný s žalobcem provedl tři pohovory a ve dvou z nich se podrobně věnoval žalobcovu náboženskému přesvědčení a kladl mu otázky, které byly v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z provedených pohovorů je pak zřejmé, že žalobce skutečně nedisponuje ani základními znalostmi o svém novém náboženství, ke kterému měl přestoupit již dne 4. 3. 2018 a ke kterému inklinoval již během svého pobytu v Iráku. Správní orgán pak správně přihlédl, že se v případě žalobce jedná o osobu z odlišného kulturního prostředí, která konvertovala ke křesťanství, proto neočekával dokonalou znalost katechismu, křesťanské liturgie a historie a z toho důvodu se zaměřil spíše na praktickou stránku a základní pojmy křesťanství, které by měly být praktikujícímu křesťanovi známy. Žalobce však nebyl schopen popsat průběh běžné bohoslužby, které měl pravidelně navštěvovat, prokázal neznalost bible, základních principů křesťanské vírouky či církevních svátostí. V případě žalobce je zjevné, že tento není seznámen ani se základy, předmětem a obsahem víry, kterou údajně praktikuje a jsou tak na místě pochyby správního orgánu o účelovosti konverze ke křesťanství. Vzhledem k tomu, že příslušnost k náboženství je otázkou vnitřního přesvědčení, může být určena pouze na základě výpovědi žadatele a dále hodnocením vnějších projevů jeho jednání, tak u žalobce je nutné konstatovat, že jediným projevem jeho příslušnosti k náboženství je jeho křest, avšak je zřejmé, že tento jediný vnější projev není podpořen reálnou snahou žalobce se s náboženstvím seznámit natolik, aby mohl vyznávat a dodržovat jeho základní hodnoty. Neznalost je v případě žalobce natolik zásadní, že soud musí ve shodě s žalovaným konstatovat nevěrohodnost a pouhou formálnost konverze žalobce ke křesťanství.

V podrobnostech soud odkazuje na hodnocení žalovaného, zejména na str. 12 – 13 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný podrobně zabýval jednotlivými aspekty konverze žalobce ke křesťanství.

30. Žalovaný i přesto, že dospěl k závěru, že žalobce je nevěrohodný a jeho konverze ke křesťanství pouze účelová, dále hodnotil i možnost pronásledování žalobce ve vlasti z náboženských důvodů. Z informací o zemi původu, které obstaral žalovaný pro správní řízení je zřejmé, že irácká ústava zajišťuje svobodu vyznání a ze strany státních autorit nedochází k pronásledování náboženských či jiných minorit. Křesťané mají naopak zaručený podíl na správě země. Jak správně uvedl žalovaný, tak i přesto, že není muslimům povoleno konvertovat k jinému náboženství, tak v regionu iráckého Kurdistanu, odkud žalobce pochází, byl tento zákon prosazován jen zřídka a jednotlivcům bylo obecně dovoleno konvertovat k jiným náboženským vyznáním bez zásahu Regionální vlády Kurdistanu. V roce 2015 byl schválen zákon na ochranu práv různých náboženských skupin a zřízen ministerský úřad pro náboženství. Ze zpráv o zemi původu nejsou známy žádné případy odsouzení za změnu náboženství. V oblasti x dle zpráv nebyl pravděpodobně nikdo zabit z důvodu konverze, a pokud se někdo cítí ohrožen na životě z náboženského důvodu, tak se jej místní autority snaží chránit (odpověď konzulátu v x). Konvertité mají možnost hledat bezpečné útočiště, v x, kde žalobce žil, je samostatná křesťanská čtvrť, vůči které nejsou známy žádné vlny nábožensky motivovaného násilí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně posoudil nebezpečí hrozící žalobci jako konvertitovi ke křesťanství, a to jak ze strany státu, tak ze strany soukromých osob, zdejší soud s tímto odůvodněním souhlasí a v podrobnostech na něj odkazuje.
31. Z informace OAMP – Irák ze dne 22. 2. 2022 je zřejmé, že vláda i přes občasné obtěžování nezasahovala do zvyklostí příslušníků menšinových skupin, poskytovala zvýšenou ochranu křesťanským církvím během velikonočních a vánočních svátků. Do průkazů totožnosti se od roku 2016 nezaznamenává náboženství nositele. Při žádosti o jeho vydání je náboženství nutné uvést. Křesťanství je pak jednou z povolených možností. Dle uvedené zprávy žije v Iráku 250000 křesťanů a násilí na křesťanech v iráckém Kurdistanu je méně časté. Z informace MZV ČR ze dne 3. 1. 2022 pak vyplývá, že konverze není veřejným procesem, čímž se předejde většině problémů. V oblasti, ve které žalobce žil, působí několik křesťanských misíí, ale působí neveřejně. Je tedy zřejmé, že žalobce by měl jako konvertita ke křesťanství obtížnější životní situaci, avšak tato by nedosahovala pronásledování tak, jak jej definuje zákon o azylu. Naopak ze zpráv o zemi původu je patrná snaha státních orgánů podporovat i jiná náboženství, než je islám a postupně zlepšovat situaci pro ostatní náboženské komunity v zemi.
32. V případě žalobce nejde o „pronásledování“ ve smyslu zákona o azylu, tedy o neoprávněný postih ze strany státní autority nebo těch osob, které takovou autoritu zosobňují. Tvrzené obavy z pomsty ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly apod. Avšak žalobce se ani nepokusil domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů své země, přestože je takový postup alespoň potenciálně možný.
33. Městský soud v Praze ve shodě se správním orgánem konstatuje, že v posuzovaném případě je zásadní skutečností zjištěná nevěrohodnost výpovědi žalobce a jeho čistě účelová konverze ke křesťanství, proto jeho veškeré obavy spojené s návratem do země původu považuje soud za neopodstatněné.

34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně